

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku S.K. i J.K.
przy uczestnictwie A.S. i M.S.
o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A.S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej

rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Uczestniczka postępowania A.S. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 17 listopada 2016 r., oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 7 stycznia 2016 r., którym Sąd Rejonowy stwierdził, że wnioskodawcy, S. i J. małż. K., z dniem 17 lipca 2012 r. nabyli przez zasiedzenie, na prawach wspólności ustawowej, udziały: 1/8 część należącą do A.S. i 1/8 część należącą do M.S. we współwłasności bliżej opisanej nieruchomości położonej w C.. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 7 stycznia 2016 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, ewentualnie – w razie uznania, że zostały spełnione przesłanki opisane w art. 398¹⁶ k.p.c. – uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zmianę postanowienia Sądu Rejonowego przez oddalenie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że wniesiona przez nią skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania w sprawie doszło do naruszenia jej praw właścicielskich.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez nią przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się

na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Ograniczyła się w zasadzie do powtórzenia uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych i przedstawienia własnej, subiektywnej oceny prawnej, co nie jest wystarczające do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.